

VĚTRNÍK

Ročník XLIV.

Čtvrtek 17. října 2013

číslo 7.

Dnes		
kdy	co	kde
9:30	seminář	malý sál
9:30	Sčerty nejsou žerty	velký sál
	Desná	
11:00	přípravný výbor	klubovna
11:15	Sčerty nejsou žerty	velký sál
	Desná	
13:00	seminář KR SČDO	sokolovna
	příjezd Kouřim	
	příjezd Štítina	
13:30	loučení Desná	malý sál
	loučení Brodek u Přerova	malý sál
14:30	dechovka	před divadlem
	vítání Štítina	městský úřad
	vítání Kouřim	městský úřad
15:00	vítání Štítina	před divadlem
	vítání Kouřim	před divadlem
16:00	seminář Líčen	Větrov
	Jizerka	kostel
	Senily	
19:30	Deadline /...a co bude pak?/	velký sál
	Kouřim	bez přest
21:30	seminář KDP	půdička
22:00	zasedání poroty	klubovna
22:30	společenský večer	hasičovna

Tak teď nevím, Pepo

Zahlédli jste ve středu ráno Pepu Hejrals s kostkovanou zástěrou? Nemýlili jste, se ani jste neměli vlčí mlhu. Pepa rozšířil své pracovní schopnosti. V současnosti může přípravný výbor nabídnout Pepovi pracovní zařazení v oblasti reprezentace, kde jako předseda SČDO vítá a loučí se se soutěžícími soubory, umělecké jako herci a multimuzikantovi, v PR, neboť Pepa je technickým redaktorem Větrníku, ale i v technické. A teď ještě je skvělým myčem štamprlat. Tak mi jen vrtá hlavou, jestli se Pepa chtěl jen sebevzdělat, nebo jestli chce redakci vyměnit za škopek a tím se zbavit svých redakčních kolegů....

jn

Recenze: Máša Caltová

Francis Veber, Blbec k večeři, DS J. K. Tyl Brodek u Přerova

Francis Veber se narodil před 76 lety ve francouzské lokalitě, která se jmenuje Neuilly nad Seinou. Literární tvorba nebyla jeho rodinně cizí. Prastrýc byl dramatik, dědeček psal vaudevilly (údajně 160), matka sentimentální romány, otec dialogy k filmům, strýc byl filmový scénárista. On sám nějakou dobu vzdoroval a živil se jako novinář, ale potom i on podlehl kouzlu

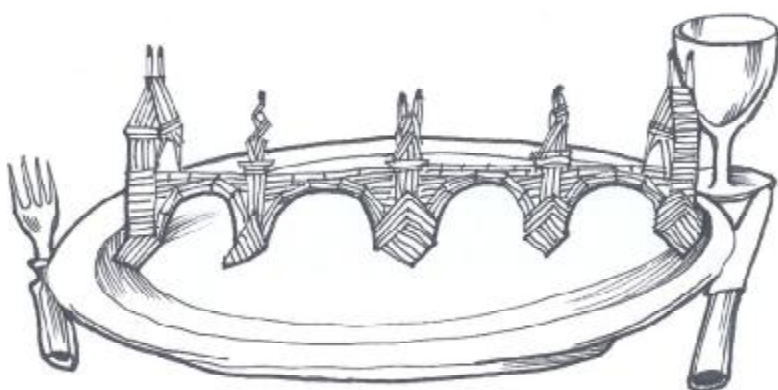
dialogu. Má na svém kontě asi 26 filmových scénářů, z nichž nejznámější je Velký blondýn s černou botou, Klec bláznů a Jaguár. Devítileté intermezzo v Hollywoodu proběhlo bez zvláštního ohlasu. Pro všechny proto byl šťastný návrat do Francie, kde slavil úspěchy převážně s komediemi.

Sám prohlásil: „Vím, že dělám komiku ze zvláštního důvodu,

jsem člověk smutný a pesimistický, má matka byla Arménka a můj otec poloviční Žid, tedy dvě národnosti, dvě plemena, která mají ve svém nitru vlastní „řeč nářků“.

Blbce k večeři napsal ve svých šestapadesáti letech. Znal divadlo jako režisér a věděl, co potřebuje, aby bylo přitažlivé pro diváka. Jsou to především plastické, zajímavé postavy. Ty dvě hlavní jsou postaveny na protichůdnosti svých charakterů. Pierre Brochant je tvrdý, racionální typ, který se nevybíravě až krutě dotýká života těch, kteří ho obklopují; Francois Pignon je naopak hlupák, ale obětavý, empatický k druhým.

Konfrontace je hnací silou komedie, do které organicky zapadají i vstupy dalších postav. Hlavním těžištěm humoru jsou originálně vystavěné situace. Veber ale dokáže spojit smích s poznáním. Je to Pierre, hlavní postava hry, která dospěje ke zjištění, v čem byl jeho pohled

povrchní a v čem spočívá skutečná hodnota života.

Režisérka Eva Procházková věnovala velkou péči přípravě textu. Radikálně jej zestručnila, aniž by narušila strukturu komedie. Dalším pozitivem je, že měla ve svém souboru vhodné typové obsazení pro většinu postav. Vznikla inscenace, která s jiskrou a duchaplností využívá komediální nabídku textu. Zpočátku vadil poněkud rozvolněný temporytmus.

Martin Šmída jako Francois Pignon by ještě mohl v první části posílit to, co půvabně hraje v části druhé: až dětskou radost z toho, co dělá, z toho, že může být někomu užitečný.

Jiří Urban v roli Pierra Brochanta jakoby po skvělém nástupu poněkud vychladl. Chybí výraznější reakce na manželčinu nehodu a důslednější zhodnocení telefonátu Pignona do nemocnice.

Aneta Klvaňová jako Christine by mohla daleko víc zahrát, že její vztah k manželovi je nerozhodnutou směsicí lásky a odmítnutí. Nabízí se možnost, aby Tomáš Klvaňa jako Leblanc mohl při svém nástupu více zdůraznit, že přichází, aby se pokochal neštěstím někoho, kdo mu ublížil.

Marléne je postava, která by měla přinést na scénu daleko větší erotické napětí a určitou výlučnost. Monice Janáčkové vychází humor ve scéně zahánění zlých duchů. Jedna z nejučelejších a komicky nejvýraznějších je postava Koně v podání Karla Kratochvíla.

František Procházka hraje doktora Archambauda s takovou suverenitou, že je mi líto, že jeho part je tak malý.

Přes určité výhrady, které jsou pouze podnětem do diskuze, nikoli autoritativním tvrzením, jde o představení, z kterého se přenášá na diváka radost ze hry.

Řekli půdičkáři

Blbec k večeri v provedení divadelního souboru Brodek u Přero se pro „půdičkáře“ stal impulzem k bohaté diskusi o komediálním žánru, ve kterém se mísí prvky konverzační a situační komedie. Předloha nám vyšla jako blízká frašce, která navíc nabízí morální poselství. Tam, kde herci nepodléhali příliš reálnému rozvíjení situací, ale využívali herecké zkratky, nás příjemně potěšili. Zpestřením pro nás byly drobné improvizace ve slověch i akcích.

ANKETA

Vzpomínky a Krakonošův divadelní podzim tak nějak patří k sobě... Jaká je ta vaše nejstarší vzpomínka spojená s divadlem? A jakou máte nejstarší vzpomínku na vysokou přehlídku?

pas

K divadlu jsem se dostala přes loutky, ke kterým mě pozval Honza Hejral, tehdejší principál. Znal mě z gymnázia a recitačních vystoupení. O přehlídce byla pak potřeba každá ruka a já se s chutí přidala.

Moje první přehlídka byla právě před třiceti pěti lety, kdy jsem slavila své osmnácté narozeniny. Byl to velký vstup do uměleckého světa pro takovou - zatím velkým divadlem nepoznamenanou - dušičku. Všechno jsem vnímala naplno, tak jak to mladí vnímají, nemohla jsem chybět u žádné legrace. Tenkrát jsme spali v divadle, aby nám náhodu něco neuteklo jenom tím, že budeme přecházet domů a zpátky a jeden z nejkrásnějších večerů byl s DS z Bystřice u Benešova, který tu právě hrál Radúze a Mahulenu. Po představení na Větrově probíhala soutěž družstev, která na toto téma měla stvořit operu, pantomimu, činohru a balet. Já jsem byla zapojena do týmu, který si zvolil heslo „Mahuleno, Mahuleno, máš tu dnes náh Mahuleno!“ a technici divadelního spolku mě rychle učili kouřit, abych dokázala vytvářet trochu nahuleno...

*Marcela Škodová
Vysoké nad Jizerou*

VOBSKOČÁCI!!!

Poslední výzva

Sejdeme se dnes, ve čtvrtek v 15.53 hodin před Krakonošem!

Každý bude mít:

odznak
šálu z toaletního papíru
případný vlastní doplněk
dobrou náladu
řadu nápadů.

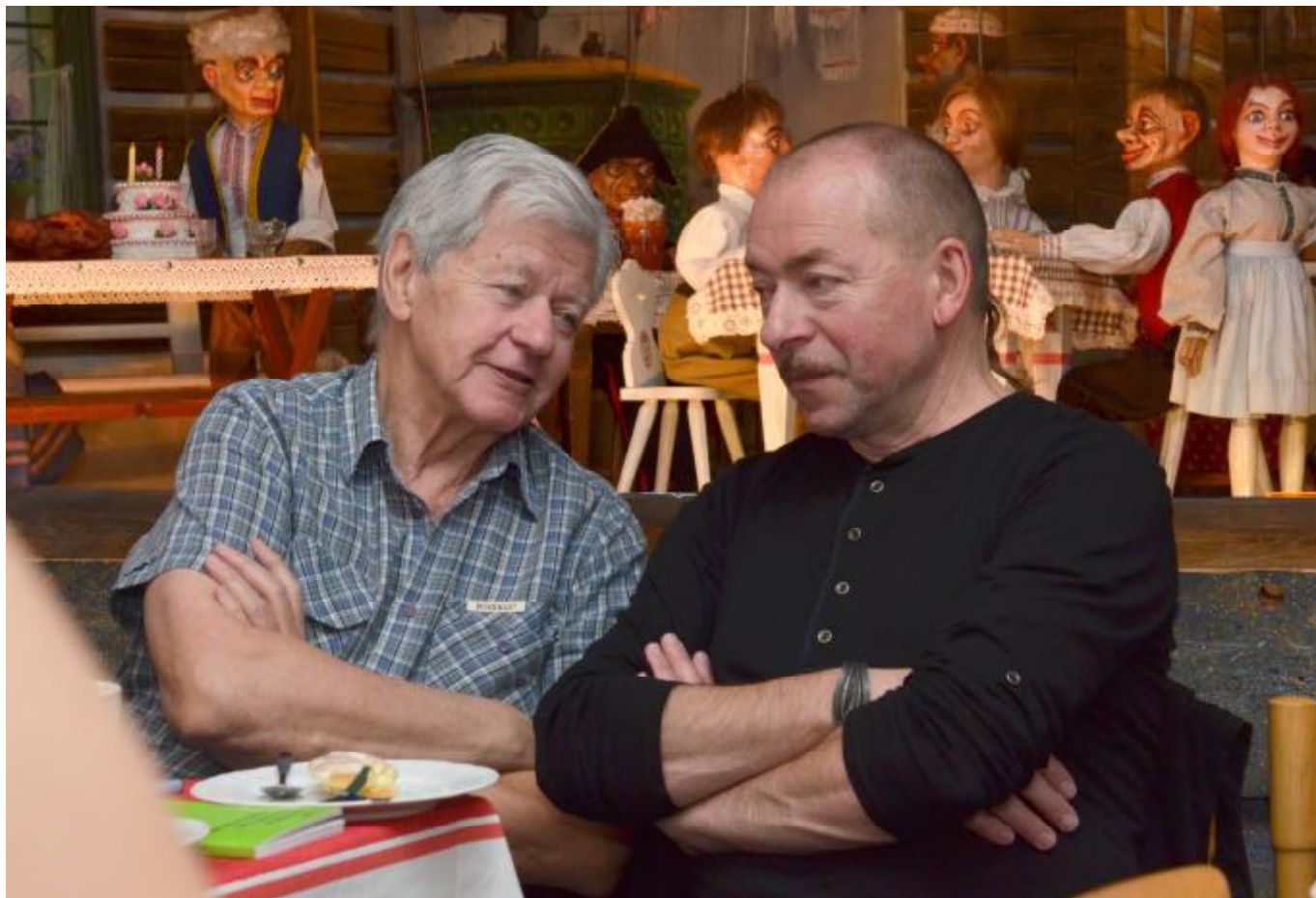
Každý buď bude mít zaplacené nebo zaplatí na místě.

Po položení kamenů na pyramidu odejdeme k „Albíně“, kde máme zamluvený salónek!!

Vaše půlky

Když dva dělají totéž, není to totéž

„Předpokládám, že na loučení přijdou dva herci z vysockého souboru a dva z lučanského – ostatní jsou mrtví,“ vtipkoval ve středu ráno Vlastimil Ondráček. Herci se ale naštěstí dostavili na seminář všichni a po vzoru předchozích souborů se snažili i oni podplatit porotu – rakvičkou a věnečkem.

Při smutečním proslovu Lenky Láznovské bylo téměř hrobové ticho, jistě zapříčiněné únavou (v těchto dnech schází energie snad všem, kteří jsou na KDP od začátku) i napětím, co oba soubory vyslechnou. Jak často se totiž stane, že se na jedné přehlídce setkají dva soubory s toutéž hrou?

Vysockému divadelnímu spolku Krakonoš byla udělena rada, aby více zdůraznil detektivní stránku této hry – postavy je třeba lépe vykreslit a zvýšit napětí mezi nimi. U ošetřovatelky Anny by pak měl být patrnější zlom, kdy se z „hodné a pečující“ ženy stane bestie.

Ke scénografii byla připomínka ohledně gauče, který byl umístěn tak, že diváci v prvních

řadách měli problém s viditelností. Sám režisér Jan Hejral přiznal, že tento problém řešili poměrně dlouho, ale nevěděli si s tím rady, proto ho umístili doprostřed, což ale omezovalo pohyb herců na jevišti. K seškrtanému závěrečnému monologu pak řekl, že se s druhým spolupracujícím režisérem Ivanem Hanušem radili, zda ho předělat či ne, udělali i průzkum mezi lidmi, ale ten dopadl nerozhodně, proto ho zanechali bez úprav. Marie Caltová se ale usmála a řekla, že jí to takhle stačilo.

Po krátké přestávce přišel na řadu Lučanský spolek divadelní (L.S.D.), který pozměnil název na Podivná závěť a přejmenoval rodinu Tombových na Eliotovy, tím ale jméno ztratilo svou symboliku.

Porota upozornila na to, že většina postav nejednala moc uvěřitelně. Dvě postavy byly ale vyzdviženy – Monika a ošetřovatelka Anna, která prý dobře reaguje na to, co se děje na scéně.

Marii Caltové se postavy jevily jako „trotlové a zrudíčky“, které

by podle toho, jak jednaly, nebyly schopné někomu ublížit nebo zabít.

Lučanský spolek vyřešil scénu pomocí závěsů, ale podle Petra Kolínského to jde trochu proti logice – protože to skýtá možnost úniku a oni mají být v domě uvěznění. Kostýmy umocňují charakter postav – jsou to vlastně zrudí. Monika vedle svých sester ale vypadá docela normálně, na rozdíl od Perryho, který do rodiny nepatří, ale mimikricky splývá s okolím. Z počátku by tedy měl být odlišný.

Režisérka Jana Kouřilová všechny připomínky přijala s vděčností – byla to její první režie a díky této zpětné vazbě ví, čeho se příště vyvarovat.

Musím říci, že mě překvapilo, jak dobře lučanští svou prvotinu zvládli. Doufám, že jejich nadšení nikdy nevyprchá a my je budeme na přehlídkách potkávat i v příštích letech. Věřím, že se postupem času všichni vypracují a stane se z nich vynikající soubor.

šv

Vždy jde o úhel pohledu

Eva Procházková, režisérka, DS J. K. Tyl Brodek u Přerova

Myslíte si, že mezi lidmi je mnoho blbců?

Bohužel, myslím, že ano. Ale záleží na tom, koho považujeme za blbce. Jde o úhel pohledu.

A jak se vám studovala hra právě o tomto problému?

Je to trošičku problematičtější, jak jsem řekla - koho považovat za blbce? Toho, kdo se chová atypicky, dělá hlouposti, prostě neuvažuje a některé věci mu nedochází? Nebo považovat za blbce toho, kdo dělá to, co nedělá ten druhý až tak třeba do hloubky. To jsou takové dva pohledy na toho našeho blbce. A teď jak to spojit dohromady. To byl problém. Tady to prostě musí být postavené tak, že blbec je opravdu člověk, kterému to nedochází, který má rád ten svůj koníček – lepení modelů ze sirek. Ale zároveň je to takový blbec, který je hodný, nemá rád nespravedlnost na světě, nemá rád, když je ně-

kdo nešťastný. On sám si zažil peklo, ví, jak mu bylo, a nechce, aby se to stalo taky panu Brochantovi. Takže se mu snaží pomoci manželku najít a když už se vše provalí, tak se snaží tu situaci napravit. Vtip je v tom, že se divák i Brochant má chytit za nos, že dělat z lidí hlupáky se

nemusí vyplácet. Že nakonec tím hlupákem jsme my sami.

Soubor J. K. Tyl je vlastně rodina Procházková. Jak se vládne rodině z postu režiséra?

Mě nikdo neposlouchá... (smích)

Ale přesto jste udělali divadlo.

Ale tak jo, samozřejmě, když se pracuje, tak se pracuje, jako režiséra mě berou, protože nějaké nápady mám. Naučili jsme se spolupracovat, komunikovat, moc nám pomohla třeba Maruška Kotysová, která u nás byla na takovém minikurzíčku. Že divadlo je o komunikaci jsem se naučila tady v KPR a když se domluvíme spolu, domluvíme se i v rodině. My se i hádáme, je to taková zdravá výměna názorů.

Kolikrát jste to už hráli?

Ježíš, to vůbec nevím, já si nevedu archiv. Asi 12 repríz jsme měli. *PeHe*

Zatracené mobily!

Mobily jsou věčným problémem v divadle, lidé už je nedokážou vypnout úplně, aby jim něco neuniklo. A přitom – co může být tak důležité, aby mohlo narušit prožitek z onoho neopakovatelného „tady a teď“?

Zvonění mobilních telefonů se nevyhýbá ani rozborovým seminářům a každý den alespoň jeden zazvoní. V neděli na to porotci hned vtipně zareagovali – až nebudou vědět o čem mluvit, má někdo vytočit číslo na jednoho z nich a volat. V úterý se pak stalo to, že proslov každého člena poroty po chvilce přerušilo vyzvánění. František Laurin podotkl, že se může zdát, že je to zrežirované, ale opak je pravdou.

Jednalo se ale vážně jen o podivnou shodu náhod, nebo se je někdo skutečně pokoušel umlčet? Ať je to jak chce, je o veselé chvíli na seminářích (a trapné při představeních) postaráno. Lidé jsou prostě nepoučitelní.

šv

Domácím se nechtělo běhat

Zvykem vysocké přehlídky je, a Vlastík Ondráček to každému při loučení připomíná, že je třeba třikrát oběhnout kostelík. A Vlastík ještě přidává ujištění, že toto rčení už 44 let funguje. Ale to by nebyli Vysočáci, aby nevymysleli nějakou kulišárnu. Na piánové stoličce před divadlem postavili model kostela. Že by obíhali kolem židličky? Ale kdepak. Koumák Ivan Hanuš rozestavil soubor kolem pianovky, se kterou otáčel a tím vytvořil zdání obíhání kolem kostela.

jn

Ti, kteří o nás pečují během přehlídky (ale je jich na padesát)

Čtveřice vzdělávacích přehlídkových kurzů

ANKETA

Vzpomínky a Krakonošův divadelní podzim tak nějak patří k sobě... Jaká je ta vaše nejstarší vzpomínka spojená s divadlem? A jakou máte nejstarší vzpomínku na vysokou přehlídku?

pas

My jsme do Vysokého začali jezdit s Ludvíkem Němcem, naším tehdejším režisérem. Zrovna si jdu spočítat, kolik tady máme navlečených korálků na mapě...

Dostávali jsme se sem celkem pravidelně, buď soutěžně nebo jako hosti, takže mám moc a moc nezapomenutelných zážitků a chvil, pro které se sem vždycky chci vrátit. Jednak vzpomínám na lidi, jednak na atmosféru, kterou jsem jinde nezažila.

Se svou vlastní režii jsem tu byla dvakrát (Ostrov zdánlivě a Rajčatům se letos nedaří) a jinak moc vzpomínám na Ludvíkovy inscenace – Ezopa, Čokoládového hrdinu, Zdaleka ne tak ošklivá, jak se původně zdálo... a další a další, Stryčka Váňu - tam jsem hrála Soňu a dostala svou první cenu... Jsou to šperky, granáty, které nosím výhradně na divadelní přehlídce nebo na ples.

Se současným souborem se sem velmi snažím dostat právě proto, aby zdejší atmosféru taky zažili...

*Marie Neradová
Bystřice u Benešova*

Prosím vás, vážení!

Je to neuvěřitelné, ale jak jsem se dostal blízko tématu ohledně elixíru mládí „jahremeister“ = jaremeister, zjistil jsem zcela nové skutečnosti, které vám musím sdělit. Mé pátrání (samozřejmě anonymní a velmi diskrétní) mne dovedlo k zajímavé informaci a tím pádem i k zamýšlení. Jsou to čistě nepodložená fakta a informace, leč fantazii se meze nekladou. Myslím, že novinář může na nepodložených infozprávách leccos poskytnout či podniknout. Myslím, že je v tom zapleten jeden z bratrů Čapků!

DETEKTIV

Dobře utajená Máša

Na porotkyni Mášu Caltovou padl ve středu los na psaní recenze k představení Blbce k večeri. Obvykle v redakci zlomíme zpravodaj a čekáme na recenzi, ale najednou přišla zpráva, že porota už dávno divadlo opustila a předpokládáný čas, který tak Máša tráví přípravou konceptu svého hodnocení, dávno vypršel a Máša nikde....

Tak jsme vyslali Aleše, aby se po naší recenzence podíval. Vrátil se s nepořízenou. A tak Pepa vzal telefon a hledal tajemníka portoy, jestli o Máše neví. Ten však trávil večer ve vysokém vinném sklípku, v němž nebyl signál. A tak Pepa vyrazil do nočních ulic hledat Mášu. Cesťou se snažil ještě sehnat ubyvatele Ivana s tím, že půjdou Mášu společnými silami na Větrov

vzbudit. Místo Ivana potkal však Jardu Vondrušku, který ho ujistil, že se Máša odebrala psát. Otázkou zůstalo, kam se s ní schovala.

Oba pánové prozkoumali celé divadlo od propadla po půdu— Máša nikde, avšak kabát v kuřárně měla. Prohledali jsme i dámské toalety—po dámě z Plzně ani vidu, ani slechu. Herecká šatna - ani tam se neschovávala. A co tamty dveře—zeptala jsem se trochu naivně. Otevřeli jsme je a v koutku za rohem u stolu seděla hledaná porotkyně, usilovně se připravovala a byla naším příchodem překvapená.

Tak rádi jsme nikdy žádného porotce neviděli, vzali jsme ji za ruku a odvedli jsme si ji do redakce.

jn

Toaletní papír ve Vysokém došel

Hromadění ve čtvrtek má své stinné, bohužel i dost kuriózní stránky. U nás na Větrově už papír není. V prodejnách ve Vysokém včera došel. Poslední lze ukrást snad v Krakonoši, ale tam jej hlídají členové místního souboru. Vietnámec měl poslední roličku, ale odbyl mě slovy: „Mám na sebe!“ Asi půjde s námi. Pro sebe jsem našel papír Na Sachtách, ale ten se musí vyprat.

S kameny je to obdobné, nikdo si nepřivezl vlastní, kolem Vysokého jsou pole již vysbíraná. Svůj jsem si doma připravil, ale do peugeotu se nevešel. Vážil přes tři tuny. Kamenolom je nedaleko odtud.

Ale dále, co bude, jak se píše SPOLEČNÝ příchod? Každý má jiný čas i krok! VESELÝ příchod - nevím jak teď před volbami? SE ZPĚVEM: všichni stárneme a někteří jsou z hasičny už vyhýření. A S DOBROU NÁLADOU to snad půjdeme až zpátky. Strašně se těším, až dovezou ten papír.

*Levá půlka presidenta
(zatím utřená)*

Správné dřevo na vlčky vysychá mrazem

Včera ve dvě hodiny odpoledne vyrazila přehlídková porota a manželé Kyškovi na tajný výlet. Svata Hejralová je zavezla do nedalekých Roprachtic. Navštívili tu truhlářskou dílnu rodiny Noskových, kde se vyrábí sánky z ohýbaného dřeva a starobylé vlčky neboli renwolf. Noskovi jsou posledními výrobci v České republice, ačkoliv jen ve Vysočém bývali ještě v padesátých letech minulého století tři další – Fišera, Vodseďálek a Nigrýn. Staří řemeslníci zemřeli a neměli následovníky. Ne tak v rodině Nosků.

Dílnu založil ve dvacátých letech 20. stol. Josef Nosek st., v tradici pokračoval syn Josef, se kterým dnes pracuje jeho syn Jan. Do technologie ohýbání dřeva a rodinné výroby dnes zasvěcují Janova zetě. Ve druhé polovině minulého století stál takový vlček kolem 350 korun, dnes vyjde na 5000 Kč, ale měl by stát při dnešních stoupajících nákladech na výrobu kolem 10.000 Kč. „Dřevo na vlčky a sáně schne v přírodě minimálně pět let – vysychá sluncem, vodou, ale nejlépe mrazem,“ říká Jan Nosek a dodává, že ne každá lať je k ohýbání vhodná.

V současné době je truhlářství Nosků schopné vyrábět tak 20 těchto vlčků - což jsou velké sáně, takové období zimních kočárků, které byly a jsou zdejší specialitou – za zimu. Vybízejí

se například do Německa, Rakouska, dvoje jsou i v Kanadě. Lidé je dnes nepoužívají jen pro děti, ale pomáhají v zimě i tělesně postiženým. Noskovic produkce nejde do žádných obchodů: „To bychom nestačili, prodáváme všechno sami přímo,“ vysvětluje Jan. Malých sáněk ve třech velikostech stihnou vyrobit tak 30 kusů za zimu. Dále dílna vyrábí pekařské lopaty, násady k náradí a hrábě.

Josefu Noskovi st. udělil v roce 2012 ministr kultury titul Nositel tradice lidového řemesla. Titul je udělován od roku 2001 vynikajícím lidovým výrobcům a vychází z projektu, který UNESCO nazvalo „Žijící lidské poklady“. Jeho cílem je zachovat tra-

diční řemesla, kterým hrozí zánik, zdokumentovat jejich postupy a předávat je následovníkům. Titul je udělován při Národních dnech evropského kulturního dědictví a je s ním spojené propůjčení ochranné známky Nositel tradice.

Druhým zastavením byla roprachtická hospoda U Tichánků, která se pyšní starobylým sálem s oponou Jana Lva, jež byla v roce 2008 nákladem 420.000 korun renovovaná. O hostinec a sál se stará snacha pana Josefa Noska. Říká, že hospodu koupili od JZD a opravují ji, protože by jim bylo líto, aby zanikla. V sále se hraje minimálně jedno až dvě představení ročně a pořádají se tu taneční zábavy.

jn

Dětský smíšený sbor Jizerka

Kostel sv. Kateřiny Alexandrijské, čtvrtek 17. října 2013 od 16.00 h,
vstupné 50 Kč, vstupenky k dostání u vchodu.

Program:

Africký gospel
I. Bláha/V. Fischer
J.F. Boleslavský
G.B. Pergolesi
Jihoamerická/arr. A. Platpere
G. Caccini
L. Vittoria
M. Raichl
Východočeská/arr. M. Raichl

U. Naissoo
D. Sansho
M. Duruflé
S. Rachmaninov
Česká/arr. M. Raichl
Moravská
M. Hroněk
A.L. Weber

Arr. A. Held
...

sbormistři:

klavírní doprovod:
solisté:

Průvodní slovo:

Thuma mina
Jizerka
Když jsi v štěstí
Stabat mater č.1
Ave Maria
Ave Maria
Ave Maria
Bílá růže
A když vy mě, má panenko, ne-
chcete
Lesní telegram
Ode to Earth
Ubi caritas
Bogorodice devo
Ej, toč sa, děvče, toč sa
Sadaj, slniečko, horúce
Prší, prší
I only want say
I don't know how to love him Hea-
ven on their minds
O, happy day
Tak už jdeme do finále(z pořadu
Možná přijde i kouzelník)

Nadia Ladkany
Alena Brádlová
Marek Müller
Jiří Horčíčka
Iva Srbová
Klára Hassová
Barbora Machová
Pavel Jebavý
Milan Bělka
Jiří Broul
Karolína Kebrlová
Klára Hassová
Tomáš Jech

Čtyřicet let s Vlastíkem

Už čtyřicet let oslavil Vlastík Ondráček na vysoké přehlídce. Člen přípravného výboru KDP, který se nyní stará o ceremonii loučení, herec, režisér souboru Divadelní studio D 3 v Karlových Varech, vedoucí osobnost Svazu českých divadelních ochotníků. V souboru D 3 připravil jako režisér 26 inscenací, ve 22 inscenacích hrál a na 73 se podílel technickou pomocí. Je nositelem nejvyšších ocenění Svazu českých divadelních ochotníků: čestného členství a Zlatého Harlekýna a dalších ocenění. V současné době je Čestným předsedou SČDO.

jn

Jak bych vám to jenom řekl...

*Někdy sedím nad papírem,
ale nápad nepřichází.
Jindy se zas v noci házím
a nápadů plná hlava.*

*Honí se tam – zleva – zprava –
ocitám se v světě jiném –
musím vstát a napsat si to.
Bylo by mi totiž líto,*

*kdyby se mi vytratily
nápady – za krátkou chvíli.
Když jsem tenhle týden tady –
houfy přátel – chvíle krásné –*

*myšlenky se hrnou jasné
a v nich hory – barev plny,
neboť podzim převzal vládu.
Někde v hloubi – až tam vzadu*

*rozezní se jako vlny
vzpomínky - vždyť tenhle svět
znám již 37 let.
A – to musím dodat k tomu –*

*vždy, když vracím se zas domů,
když Sejkorák hýbá sálem,
slza malá skane málem,
neboť rok zas čekat musím!*

*Ještě něco dodat musím.
Ubýváme, moji milí.
Važme proto každou chvíli –
važme si všech okamžiků,*

*kdy jsme spolu – neboť v mžiku
kamarád již shora mává.
Čas je blbec – marná sláva.*

jh

(na památku Jury Staňka)

Listárna Větrníku

Sem už se nevrátím

Už ani nevím, kdy mě poprvé do Vysokého zavály moje divadelní kořeny a já tady poznala spoustu úžasných lidí, stejně zapálených pro amatérské divadlo a stejně ochotných se každoročně vracet do míst, která se mnohým zapisou do srdcí. Každý rok se tak tyto návraty spojovaly se vzpomínkami na krásná divadelní setkání, ale stejně tak na to „naše“ setkávání u skleničky vína, kytary či klavíru a povídání o všem, co se událo za poslední rok.

Rok co rok na stejném místě, ale rok co rok bez někoho, kdo ještě před rokem do Vysokého přijel POBEJT. V letošním roce se pomyslné brány divadelního podzimu ve Vysokém již neotevřely pro našeho kamaráda **Juru STÁNKU**. Každý z nás s ním má spojeno nespočet setkání, příjemného povídání u vína, kterým nás každoročně zásoboval či nezapomenutelné večery u klavíru v Kramářově vile. Jura byl člověk

do nepohody, kterému nikdy nezmizel úsměv z tváře. Dokonce ani loni, kdy jsme už všichni viděli na jeho pohublém těle postupující zákeřnou nemoc.

Když jsme společně odjížděli domů, pár kilometrů od Vysokého se nám stala autonehoda. Nebylo to nic vážného, ale náš odjezd se protáhl až do tmy. Když Jirka po sepsání všech protokolů a vyřízení formalit chtěl nastoupit do auta, díky tmě šlápl do poměrně rozblácené krajnice a jedna noha mu zůstala v zablácené jámě. Vše jsme oba brali s humorem a konečně vyjeli směr Plumlov. Po několika kilometrech jsme zjistili, že jedeme úplně na opačnou stranu. Jirka zastavil a řekl: „Tak to je špatné znamení, sem se už nevrátím.“ Řekl to s takovou vážností, že mě ani na minutu nenapadlo se zasmát. Jeho předpověď se bohužel splnila a v červenci, pár dnů po svých 73. narozeninách zemřel.

O jeho smrti jsem se dozvěděla až v Hronově od našich spo-

lečných kamarádů. Mnoho z nás nemělo možnost se s ním rozloučit, a tak jsem požádala redakci Větrníku to učinit za nás všechny, kteří jsme Jirku Staňku znali.

Juro, navždy zůstaneš v našich vzpomínkách a pekelně nám tedy budeš chybět. Já jsem měla to štěstí se s Tebou rozloučit loni při našem návratu domů a tenkrát jsme ti i s mým mužem, který pro mě do Plumlova přijel, řekli, abys všechno zvládl, nemoc bral s humorem a abychom se za rok ve zdraví setkali. A ono se z toho nepovedlo vůbec nic. Slibuji za všechny společné kamarády, že na tebe nikdy nezapomeneme a každoročně si připijeme na život, na lásku a divadlo.....budeš nám velmi chybět.

Iva Janálová

A včera nám přišla další náhlá a smutná zpráva. V úterý zemřel dlouholetý kameraman zdejší přehlídky Standa Šmíd.

red

Deset zastavení divadelního jara

V Boleradicích o přestávce

Hodnocení porotou v Němčicích

Na šestou a sedmou štaci jsme se vypravili na jih Moravy. Aby mi nebylo smutno, tak se uvolili se mnou jet Macháčkovi. Nejprve jsme jeli do Boleradic. Bylo to na přelomu dubna a května a optimální termín se zdál úterý 30. dubna. Přehlídka sice započala již v pondělí hrou Marca Camollettiho Dva na kanapi DS Stodoly Jiřikovice, ale my jsme viděli DS Stonařov při uvádění frašky Georgese Feydeaua Neběhej tady nahá. Večer jsme to samozřejmě šli zhodnotit i s porotou (Lenka Láznovská, Jan Císař, Dušan Zakopal a Karel Thomas) do sklípku. Přehlídka pak pokračovala pohádkou Karla Jaromíra Erbena Pták Ohnivák a liška Ryška v provedení hosta přehlídky DS Městečka Trnávky. Večer pak DS Vomladina z Vídně jako host předvedla muzikál Šumař na střeše Šoloma Alejchema, nazítří pak další pohádku Elixír a Halíbelu od Markéty Zinnerové uvedl dopoledne DS Bezchibi Brtnice a večer byl určen Strašidlu Cantervilského Oscara Wilda v provedení DS FOOR Starovičky. V pátek DS Vlastimil Jedovnice uvedl povídky Tříkrát s Vlastimilem a večer pak domácí soubor DS bratří Mrštíků získal nominaci hrou Nikola Vasiljeviče Gogola Revizor. Na závěr byl další host – Ořechovské divadlo se hrou Vlastimila Pešky Slaměnný klobouk aneb Helenka měla vždycky jedničky.

My jsme však tou dobou již přejeli do Němčic nad Hanou. Tam měla přehlídka stejný ter-

mín. Zde zahajoval domácí soubor DS Na Štaci hrou Zdeňka Podskalského Žena v trysku století, poté Morkovští ochotníci uvedli pohádkovou komedii Williama Shakespeara Sen. Blbec k večeri Francise Vebra v podání DS J. K. Tyl Brodek u Přerova nakonec získal nominaci – ale nepředbíhejme. Než došlo k vynešení ortelu, bylo na programu ještě hodně dalších železek v ohni. Jako druhé v pořadí si doporučení odvezli Naši furianti Ladislava Stroupežnického v provedení DS TEATRUM Velké Opatovice. Ve svátek jsme již byli na této přehlídce a uviděli pohádku O vile Jeřabince Divadla Brod, o. s. Uherský Brod a večer pak o. s. Za Dvěmi z Ná-

městě na Hané nás pobavil hrou Marca Camollettiho Na správné adrese. DS Zdeňka Štěpánka Napajedla uvedl poté pohádku Jaromíra Sypala Cesta do pohádky a zpátky a pro dospělé Uděláte mě to znova? Lorenta Requira. Říše loutek Kroměříš, o. s. hrálo v pátek dopoledne pohádku Pavla Poláka O Červené karculce. Aby to porota (Milan Strotzer, Vladimír Zajíc a Josef Morávek) neměla tak lehké, tak večer zamíchalo kartami Rádo-bydivadlo Klapý hrou Hadara Galrona Mikve – no a odvezlo si doporučení na prvním místě.

Mezitím jsme se však vrátili domů a připravovali se na další štace.

PeHe

pátek 18. října 2013		
kdy	co	kde
9:30	seminář	malý sál
11:00	přípravný výbor	klubovna
13:00	seminář KR SČDO	sokolovna
13:30	loučení Kouřim	malý sál
16:00	Rodina je základ státu	velký sál
	Štítina	přestávka
19:30	Rodina je základ státu	velký sál
	Štítina	přestávka
21:30	zasedání poroty	klubovna
21:30	seminář KDP	půdička
22:00	společenský večer	hasičovna

Větrník, zpravodaj XLIV. Krakonošova divadelního podzimu – Národní přehlídky venkovských divadelních souborů. Vydává Občanské sdružení Větrov. Redakce Jana Fričová, Pavlína Schejbalová, Šárka Vodičková, technické zpracování Ing. Josef Hejral, grafické ilustrace Petr Kolínský, fotografie Ivo Mičkal.

Tisk H&H Servis

Náklad 150 ks

Cena 10 Kč